

Олександр Бобошко

БІЛЬ І ЧЕРНЬ

Олександр Бобошко

Біль і чернь: Вірші. – Х.: Майдан, 2015. – 138 с.

«Біль і чернь» — сьома книжка Олександра Бобошка, автора збірок «Ніч на п'ятницю», «Пора Терезів», «Шукран, Багдаде!», «У світі втрат і свят», «Жевріє», «Передспасся».

* * *

За вікном – тільки сірість асфальту
і сірість небес,
та образа безлистого квітня
на це бездощів'я.
Ще такого *пересуху* тут не було
(щоб так жив я!)
Порятуй же, о Зевсе.
Від нашого гніву – себе.
Ми усе жартували,
коли *гартувалася сталь*.
Чи достатньо сталевими
в підсумку
повиростали?
Живемо – наче просто прийшли
подивитись виставу.
Та, до того ж,
не найхепієндрнішу з тисяч вистав.
А вона ж не навічно,
квітнева журба за вікном.
Ця принизлива сірість –
не швидко-,
але виліковна.
Дочекатися вербної радості,
вин Великодніх.
Дочекатись *Її*,
заквітчавши столи й підвіконня,
прикріпивши на стіну
весняних сонетів
вінок...

* * *

Калину за побегу казнит москит

Илья Риссенберг

Що принишкли, янголи-охоронці?
Проти «Буків», мабуть, і ви безсилі.
Убивають нас. І гуртом, і вроздріб.
Не одну вже тисячу покосило.

Що мовчиш,
розгублений Пантократоре?
Не готовий був
до таких випробувань?
Примиритись радиш
із цими втратами,
бо усе розділено й перепродано?

Петре, Павле! Вам
чи спокійно спиться?
Нам би ключ від раю. Не треба пекла.
А Георгій
мав би
схопити списа
та орлу-мутанту –
в обидві пельки...

До снаги війні й до небес дістатись.
Ось над цим замислись,
іконостасе.

* * *

В какой крови грешна моя Россия,
а я ей все за Пушкина прощу.

Борис Чичибабин

А вони собі легко прощають пролиту кров.
Неважливо: за Блока, Чайковського чи Малевича.
Головне, щоб під їхнім царем не хитався трон,
щоб юрба – на його підтримку
стадом оленячем.

І усі, хто не з ними, – звичайно ж, супроти них.
І усім, хто супроти,
рятунку, авжеж, не буде.
Тож, простивши себе,
приміряють
за німбом німб,
бо у них же Толстой і Гагарін
і, звісно ж, Бунін.

Перевернуться в трунах
Рахманінов і Брюллов:
Треба ж так бездоганно
загалу мізки запудрити!
...Черговий кроволуб,
помолившись на триколонор,
в с е прощає Росії.
За Пушкіна чи за Путіна.

* * *

...значит, нужные книги
ты в детстве читал.

Владимир Высоцкий

Ніхто уже не вірить у скінченність війни...
Дешева нерухомість зазива з оголошень,
та радіоновини вчергове приголомшать,
хоча і намагаєшся

тікати
від них.

Вже мало хто планує. Хоч на рік, хоч на день.
Скасовані візити – заощаджені гроші.
А вдови проводжають в небеса найдорожчих.
І шанси нульові

в гуманістичних
ідей.

Залюднені (напевне, як ніколи) церкви й
заповнені щільніше, ніж зазвичай, шпиталі...

Уклін захисникові, в кого воля – зі сталі.
Найкращі – не на Банковій,
на передовій.

Вони
потрібні книги
у дитинстві
читали.

ЗАХИСНИКАМ ВІТЧИЗНИ

Повертайтеся *зі щитами*,
миколаївські, львівські, харківські...
Хай ще довго вас пам'ятає
двоголовий орел, відхаркуючись.
Хай зустрінуть
дружини й діти
вас – не хворих і нешкоджених,
принесуть хліб і сіль, і квіти,
і подяку
від всіх
і кожного.

Повертайтеся *зі щитами*,
вас чекають лани і ратуші.
У мирян для героїв стане
і любові,
й медів,
і радощів.
Вас чекають щедроти осені.
Достигає в садах антонівка.
Ми про вашу безпеку просимо
всіх, прописаних
в молитовниках.

Возвращайтесь же *со щитами*,
ужгородцы и красноградцы.
Мы вам кланяются не устанем!
Мы в долгу неоплатном, братцы.

* * *

Вагомий привід бути молодим –
оце струнке
    грайливооке диво!..

Веде до пекла погляд-поводир,
впиваючись
    у шию
        лебедину,
ковзнувши по рум'янцю на щоках,
щемливо схожих на розквітлі ружки,
затримавшись
    надовго
        на руках
і ніби
    не помітивши
        обручки...

З ЮНАЦЬКОГО

На чверть весна, на чверть зима,
наполовину пізня осінь...
Такий от *лютий* місце мав
(і, власне,
був не лютим
зовсім).

Дисонував густий туман
з жагою милуватись містом
і – звісно ж – Вами,
Ваша милість,
за ким ішов я крадькома
аж до під'їзду від метро
(не розсекретитись – мистецтво!),
то вчасно здрібнюючи крок,
то знову збільшуючи темп свій.

І знав же: тільки до дверей,
та й то – очима. Лиш очима.
Ховався як міг поміж дерев,
чекав, допоки Вам одчинять,

та марив, марив: буде мить,
що дасть нам шанс порозумітись...

Він був не злим, останній місяць
на-чверть-весни/на-чверть-зими...

Тільки б їжі та витримки
вдосталь було в човні,
та хвороби – подалі
від мандрівників хоробрих.

Нагородою непосидючим – нові береги.
А можливо, й нові берегині, й нові обереги.
Тільки б море та небо
забули про колір маренго,
тільки б Ра повернув сонцелюбам
торішні борги.

Швидше, ноче, минай.
Бо в дорогу – із першим променем.
Модератор аукціону
волає: «Продано!»

* * *

Не сказати, що вигідно, –
та, усе ж, продали.
Найбрехливіші вигребли –
і бігом до перлин.

Посполитим не солодко,
та принишки й мовчать,
бо не варто
з високими
про переділ нещасть.

Щось непутнє порадили
та й отримали зиск.
Додаткові параграфи...
Автор наче сказивсь:
переконаний в зайвості
руху в напрямку зір.

А заземлені заздять всім,
хто зуміли
в князі...

Не сказати, що праведно,
розділили пиріг.
Балакучих *доправлено*.
Вже замолюють гріх.

* * *

За вікнами трамвая – пиво й пил,
всередині – іржа та запах сечі...
Розпродано *впливовими* не все ще.
А їх самих
ну хто б уже
купив!

То ж, замість перевтоми для очей –
солодкий сон
на довгому маршруті,
в якому – запашний
вишневий
штрудель
і дощ,
і всеочищення,
й ковчег.

Бо сказані кондуктором слова
не завше трансформуються у відчай.
Нехай і подорожчало удвічі –
росте пшениця,
достигають вишні.
На штрудель буде, стверджує Всевишній.
І згоден з ним
колгоспний
голова.

* * *

...а все ж, підлатавши крила,
ти слиниш палець
і згадуєш не падіння,
а тільки злетити.
І хай ще не раз, не двічі
тебе обпалить –
ти іншим не будеш.
До сивини.
До склепу.

І хай ще не раз ти почувеш невітні вісті
і вкотре пораниш коліна, чоло чи лікті, –
та все ж, зупинивши кров,
зажадаєш висі:
якщо й на годину –
так богом,
а не каліфом.

* * *

Подовшали тіні розквітлих дерев,
бо сутінки
сунуть
на стомлену землю.
Вантажівка зла переїхала «зебру» –
і далі, безжальна, упевнено пре.

Дорожні затори... Їм бути завжди.
Нікуди, земляче,
від них
не подітись.

У виграші зараз
велосипедисти,
а ти – витирай собі лоба і жди.

І дякуй богам і пресвітлій весні
за те, що живий
і кудись іще їдеш,
і маєш потребу в коханні та їжі,
в роботі до поту,
відпустках і сні...

Подякуй дорожнім заторам, нарешті,
за те, що *помітив*
розквітлі
черешні.

* * *

Ця частина простору – не сонячна,
отже, я до неї – без пошани й подяки.
Клацаю зубами: це не Сочі на(м)...
З ким би тут зігрітись?

Підкажіть, громадянки.

Цій частині простору не бажано
бути під прицілом
всюдисущих камер.
Цій частині простору *так* байдуже,
в кого чорні брови,
в кого очі
карі.

В цій частині простору не скаржаться,
терплять напівтемряву й відсутність наснаги.
В цій частині простору не скажуться
в час, коли глобальне потепління
настане.

ЛИСТОПАД

...особливо дерева.

Безбарвні, безлисті дерева.

Інше, можна сказати,

перетравлюване.

Терпиме.

Зараз краще б *туди*,

ближче до Ромула та до Рема.

(Ох, і обрав же ти час

для візиту на Тернопілля!)

Особливо дерева.

Бо холод іще не критичний,

а багнука доріг –

ну так це ж під ногами,

не в висі.

Розподіляючи вічнорозквітле,

суб- і просто тропічне,

ну куди ж він, Всевишній,

куди, Всевидючий,

дивився?

Особливо дерева.

Ще без бруньок, вже не в золоті.

За такої туги

Бучач – радше коньяк, ніж Пінзель.

Розумієш різницю

між ендеміками й екзотами?

Чи тебе, може, Бог

як ганебно-середнє ліпив з них?

* * *

Ароматне повітря південних степів
у червневому Акермані...
В нім і меду предтеча, й окрилених спів,
і відлуння
    боїв
        кривавих.

Це каміння – живе. Доторкнись і відчуй:
кров пульсує в гарячій тілі.
Знемагає земля. Стільки днів без дощу!
Б'є і б'є її
    сонце
        в тім'я.

Млявий гід
        заховався у підбаштову тінь –
і віщує звідти загалу.
Найпідсмаженіший у строкатім гурті
пригрозив небесам зухвало.

Недосяжно далеким здається Дністер
з висоти неприступних мурів...

Заліковує рани
        цей сонячний степ,
і тривогу
        лиман
        гамує.

П'ЯТИГІРСЬК

Їх тут насправді не п'ять – набагато більше.
Тут їх навколо-о!.. Куди не глянь – гори та гори.
Цілю неситим оком, неначе грабіжник:
от би оцих красунь-кавказок – в рундук вагона!

І щоб надалі не розлучатись ніколи.
Хай будуть поряд з Холодною та із Лисою.
Мов кишенькову свою іконку Миколи,
вкрадені гори возив би скрізь у валізі я...

По пересмаженім серпнем камінні сірім
я наближаюсь до Бога – поволі, поволі.
Вітер ворушить гілля та сукні весільні,
та безперервно підживлює арфу Еола...*

---

* Е о л о в а р ф а – архітектурна пам'ятка, улюблене місце паломництва молодят у день весілля

* * *

Мені б дощу! Без нього я – ніяк.
Ридають верб обпечені галузки...
– Це «Калуське»?
– Та звісно ж, не «Калузьке».
Холодне, свіже...

Маю ще й коньяк.
Всього – по вінця. Тільки от (біда!)
спекотний серпень тисне і дратує.
Ото ж, не в масть ні Глухів, ні Батурин,
ні перегріта, з ряскою, вода.

Мені б залити зливою печаль.
Мені б наснаги – все перетерпіти.
Уже чимало виміряно в пінтах,
та все ж
іще для підсумків не час.

Мені б дощу. Холодного та сірого.
Почуй мене,
примхливе небо
Сівера.

«Немає *ніяких*?! А мо', додаткові причеплять?», –
працюючи ліктями,

влізу в середину черги.

До моря, до моря!

До Сокола, Діви, Кішки...

Якщо не здобуду квитка –

вирушатиму пішки.

* * *

...так хай же буде серпень дощовим:
приб'є пилок, поверне щастя дихати.
І яблук – досхочу. А щодо вин...
Та будь-які
        спроможні
                догодити нам!

І хай у серпні буде Коктебель
(а він і штормовий – сказано бажаний).
Бо саме там
        наважусь я тебе
сподвигнути
        на все,
                що нам відважено.

* * *

Дозвольте доземно вклонитись Вам,
сіра скеле!
Яка ж Ви довершена й вишукана красуня.
За Ваші Величність і велич підняв я келих –
і хай невживальці
мене за це
не осудять.

На фоні цього субтропічного зелен-раю
Ви можете здатись чужою
всьому живому.
Втім – треба ж! – побачивши Вас, я мов збожеволів:
сміливо, зухвало. І хто не оцінить – фраєр.

Прийміть мій повітряний
та залицання щирі!
Сьогодні мені,
як ніколи, напевне,
прикро:
до Вас доторкнутись
я можу лише очима,
бо нас розділяє
глибока-глибока
пірва...

* * *

...і, почувши промову його змістовну,
де покора – червоною ниткою,
прибираємо на ніч
ножі зі столу,
щоб Великої Крові
уникнути.

* * *

Тримайте руку! Бо надто слизько. Бо *там* – провалля.
І недоречні

ні страх, ні відчай,
ані бравада.

Це так неважко –

на власні примхи накласти вето,
перетворившись
на рівноваги
апологета...

Зліпіть із воску фігурку Путі – й коліть щомиті.
Це допоможе.

Ну хоч не буде *аж так* щеміти.
Тримайте руку! Бо поруч – прірва (в житах не видно),
що поглинає й багатогрішних, і геть невинних.

На ясні зорі, на тихі води – чечня та раша.

А повернути б
безкровне й мирне
життя вчорашнє...

Цього задосить,

щоб почуватись
цілком щасливим:
зліпіть із воску фігурку Путі – й коліть щосили.

...Тримайте руку. Бо дощ і вітер. Бо злість і підлість.
Бо ми потрібні. Як не собі – то
прийдешнім після.

* * *

Будьмо! І в часи, коли людина людині – ворог,
а життя – невизначеність,

додана до тривоги.

Будьмо і в часи, коли навколо – цинізм і зрада, й
спроби час від часу сперечатись –

якісь незграбні.

Братику-їжаче, та не бійся ти: приголублю.

Спраглі бути людяними – зайві та недолугі.

Гілку яблуневу

тягне плід

до землі

щосили.

Друже мій, не ремствуй,

що дістались такі часи нам.

Плачуть Запоріжжя,

і Черкащина,

й Коломия:

гинуть молоді та сивочолі

щоперемир'я.

Меду на столи! Підсолодити гірку зі слізьми.

Може, нагла смерть

цього недолюдка

скоро візьме.

І якщо не вмерла наша віра у силу Бога ще, –
будьмо!

І в часи, коли і бути, й не бути

боляче.

* * *

Хмара має вигляд величезного пса
з лисячою хитрою задовгою мордою.
Дещо знекуражений твоєю відмовою,
Розмовляю з обрієм
сам на сам.

Тихо. Пахне м'ята. Прилетіли джмелі
на мою маленьку полуничну плантацію.
Щастя – на нетоптаній траві розпластатися,
витіснивши з серця
старі жалі.

Псом я був чи лисом
у минулім житті?
В нинішньому якось розгубився та знітився.
Світу від благань моїх палких
не змінитися.
А мені від нього – куди втекти?

...Знову я із обрієм сам на сам,
замкнений, нещирий і якийсь наїжачений.
Хмара має вигляд величезного пса.
Та й її сусідки
видаються
хижачками.

* * *

...і пірнути в метро,
щоб міцніти разом з юрбою,
і забути розмови,
просякнуті нелюбов'ю.

Поїзд їде в депо.

Ми нічого із тим не вдіємо.
Славайсу, не останній.
А це уже обнадійливо.

Веселяться дощі –
все гвалтують земну поверхню.
Позбавляють надій
одкровення за одкровенням.

Сіль увінчує хліб:

мир забродам зі злом і зброєю!
За моє ж таки жито...
Відомо, що *саме* зроблено.

Застаріла образо,
чи можна простити кривднику?
Він же, мов, не чужий...
Ну, пошпетити.

Ну, прикрикнути!

Як покається щиро –
не гріх пригостити кавою.

Брату – мир.

Сіль – на хліб.

Роздягайтесь, заходьте, Каїне.

І пірнути у сон – пошукати у нім спасіння...

Незаконно розп'яті

воскресли й тепер всесильні.

Тридцять шість срібників.

Це, мабуть, з ПДВ?

З відкатами?

Домінує вогонь.

Царські трони стають вакантними.

Між усіх, що не згинули,

майже нема *воріженьків*.

Анонсовано знижений попит

на скельця рожеві.

* * *

А.Ш.

Він же зараз – лайно...
Тьху ти, мав на увазі: «ОНЛАЙН».
Отже, я напишу йому
все, що про нього думаю.
Кажеш, треба коректніше?
Переконав. Налляй.
Я пораджу йому
їжака налякати
дупою.

За якогось царя (ще у до-панькову добу)
так хотілося бути нам виваженими й чемними!
Та зійшло нанівець.
Хтось замало звитяг здобув,
хтось зарано заслаб
і тепер – не мотузка вчетверо.

Між ударами серця
чи змахами дужих крил
натискати курок,
щоб свою довести
могутність.
Завагався стрілець:
а вони ж рятували Рим...
Та летить собі геть,
наполохані дикі гуси!

Вчасно вимкнути злість,
зупинитись за крок, за пів-
(хай дзьобаті гелгочуть
на радість синам вовчиці) –
не усякий спроможеться.
Хто не зумів – запив:
не вогнем – вогняною водою
невже очистивсь?

...Уявляю: сидить,
слинить пальці й краї банкнот.
Закривавлені пальці –
й краї банкнот найновіших.
Він же зараз – онлайн?
(Втім, точніше таки – лайно).
Напишу йому. Та, все одно,
він не стане
іншим.

* * *

Чи дозволите брудершафт,
ясноока п'янка голубко?..
Як летіла б моя душа
з Вами вдвох на травневі луки!

До метеликів та кульбаб –
розімлілих на сонці квітів...
Там померло б гірке *vae victis!*
Там зів'яла б моя журба.

І, почувшись, мов у раю,
до якого вдвох дременули ми,
я б молився на Вашу юнь,
Вами зцілений від минулого...

* * *

Повний місяць торкається червом
даху свічки-шістнадцятиповерхівки.
Я освідчусь тобі за вечерею.
Я тебе називатиму нареченою...
Сподіваюсь,
я твій єдиний
прихильник?

Допікають нав'язливі роздуми:
щастя *нині*.
Наскільки це віро-гідно?
Не остуджено свята морозами.
Помірковано тепло.
Та якось гірко
від зневіри та відчаю,
зради й розбрату.

Повний місяць блищить, наче золото...
Має кожен супутник
зворотний бік свій.
Я освідчусь тобі. Не відмов. Не бійся.
Нам судилось разом
в березоль іти.
Ну і... звісно ж,
поратись на обійсті.

* * *

Доню, чому поет?
Стільки довкіл стилістів!
Ось тобі й хепі-енд
вештання по столиці.

Був же у тебе мент...
Лікар,
        юрист,
                        астрологи.
Доню, чому п о е т ?!
Біль мені в серце
                                встромлено.

Сватались моряки,
військовики, священики...
З ким ти зійшлася, з ки-и-им,
неньці вчинивши
                                щем такий?

Кликав японський бог
жити удвох між сакур;
претендував ковбой...
Доню, чому писака?!

...як же тебе бажав
красень-горянин з барткою!..
Лялечко, без ножа
вбила мене та батька ти.

Alea jacta est:
підписи ставлять свідки.
Боже!! Чому поет?
Кара така нам
звідки?

* * *

І нарешті визнає, що грішив.
І замовить пісного борщу собі.
Говоритиме
        про красу вершин,
про Беретті,
        а може, про Щусева...

Та про що завгодно, аби лиш *не*
доторкнутись раптом до найгіркішого.
...Чудернацьке виляляло кашне;
черевики,
        що не назвеш
                        розкішними.

І розмова згасне
        на темі мсти.
Розскородить біль застарілі рани.
І нарешті визнає несвятий,
що гріхи
        вертаються
                        бумерангом.

* * *

...а реальність така: гелікоптери
щовечора
над городом.
А реальність у тім, що військова техніка на дорогах.
А реальність у тім, що жінки та дівчата – у хакі,
і не спить Балашовка,
бо лихоманить
бронетанковий Харків.

Танець висухло́го листка
на невидимій павутині –
це найкращий номер
з репертуару мисткині-осені...
Та болить за усіх потерпілих.
Допомогти їм –
справа свята.
Долучайся і ти, Господи.

Та реальність у тім,
що волів би нікого не бачити і не чути.
А реальність така,
що замість неї, триклятої,
так хочеться чуда.
Долучайсь, милосердний
(цей уживаний светр ти навряд чи носитимеш).
Танцем висухло́го листка
не зігріти і не наситити ж.

...а реальність у тім,
що не лізуть у пекло ні фрау, ні містер.
То ж рожевим снам про щасливе майбутнє
наразі
не місце.

* * *

Донедавна абстрактне, поняття «Зло»
відтепер має чітко окреслені контури:
в центрі – щось людофобне
на ймення Йло,
по периметру – спраглі
вирок
виконувати.

* * *

А Добрий Самарянин*

має псевдо «Єсенін».

Воює проти Путіна

пліч-о-пліч із нашими.

Та він і сам вже наш,

хоча й не зовсім

місцевий.

Хоча і солов'їною

співати

не навчений.

Іде з гранатометом по степах Приазов'я –

не скіфом, не сарматом, а нескурвленим русичем...

Побільше б нам *такої*

допомоги

іззовні!

Можливо,

трон під пітерським,

нарешті,

затруситься.

---

* тут: уродженець Самари (РФ) Артем, борець батальйону «Азов»

Тут моя Гетсиманія,
у височезних травах.
Скільки сили, молитимусь
(віро моя, не слабни),
не достойний Спасителя,
гідний хіба Варавви,
та спроможний усе ж таки
бути в цей час
незламним.

* * *

Спогад-ніж
розітнув тіло часу.
Тож покличу з минулого
радість.
Як не хочеться з нею прощатись!
Як хотілось би з нею побратись –

і туди, де всі наші
живі ще,
де качки не пливуть по Тисині...
Не метал – абрикоси та вишні
Нещодавне
не землю
трусило.

Болю шар щогодини все глибше
давню радість ховає від спогаду...

В ніч безсонну
дитину колише
постаріла дружина
військового.

* * *

Голосніше, будь ласка.
Бо стільки навколо *нечуйних*.
(Потім щось закидатимуть,
маючи безліч претензій).
Цей нав'язливий дощ...
Очевидно, й за рік не ущухне.
Спонукає згадати
похмурі сюжети про Темзу.

Передайте від мене привіт і баронам, і челяді,
а як вистачить сил – то іще і монархам, і блазням.
Миготить світлофор, і вагон додатковопричеплений
вже заповнений чаєм,
білизною,
іншим баластом.

Оголошення війн – компетенція звіроподібних.
Оголошення миру – не кожному богу на користь.
Поглинає земних
узаконене гріхопадіння,
і життя час від часу
скидається на випадковість,
бо кровить і кровить,
і не видно кінця крововиливам
з батьківщининих ран
на її ж надзвабливі чорноземи.
Не зречись, німбоносцю.
Почуй молитви, покровителю.

На образи не щедрі,
твої образи все ще носимо.

Передайте від мене привіт
і ченцям, і розбещенцям.

Я лишаюсь. Бо маю і мушу,
й не можу по-іншому.

Цей нав'язливий дощ...
Із пробитих війною небес тече.

Полива прапори,
на приватних балконах повішені.

* * *

Поверніть же мені, ліси та лани,
те, чого так забракло –
любов до ближніх.

Так багато її
я всім завинив!
Звідси й вічні сутінки
на обличчі.

Відродіть нашу віру в наступний день,
о, мої різнопоглядні побратими.
В те щасливе безхмарне, що вже гряде.
(Я святкову сорочку
знайду
перед тим, як...)

В добрі руки віддайте мого kota
після того, як Богу віддам я душу...

Ну а зараз – Вітчизну
зніміть
з хреста,
всі, хто *ще* спроможний
і небайдужий.

ЛЕОНІДУ БИКОВУ

Капітан Титаренко, немов на іконі,
на перетині Скрипника та Сумської.
Ясночолій докір кисельовим-кобзонам
та кровожерним прокисіленим зомбі.

Ти – обличчя Донбасу.

Справжнього, мудрого
(а не того, від якого моторно),
у якому Бубка та Подкопаєва,
а не шахрайство та підкупалово;
у якому – Стаханов і Солов'яненко,
а не вбивці
з поглядами
олов'яними.

Я доземно вклоняюсь тобі, Леоніде.
Будем жить, клен зелений!

На горе гнидам.

В бой идут старики

с синовьями безусыми,
чтоб за честь и свободу
сражаются без устали.

І сучасні *Свати*,

мов єфрейтор Святкін,
б'ють по танках ворожих.

Влучно. *В десятку*.

Добровольці копають азовську землю:
не метро будують – рятують людство.

«От вінта, двоголові! Вам буде зле, мля,
людофобу віддані

війнолюбці.

Вам би варто, варварам, помолитися!» –
і пішли двоохоті

в Ростов

без почестей...

...Вибачай, що злюсь. Просто

ж и т и

хочеться...

Усміхнись

Максимом Перепелицею

та промов, сполохавши сонну вись:

«*Мы ж сегодня*

над моей Украиной

дрались!»

* * *

Закортіло дожити

аж до кінця війни.

Бо, здавалось би, *скільки* там...

А, все одно, щемить.

Треба стати двожилим.

Господи, поверни,

що було донедавна

і солодко звалось «мир».

Закортіло новин

без зведення про бої,

без сюжету

про довжелезну чергу донорів у *Дніпрі**.

І нехай лиш буденне: «Синку, ти вже поїв?»

і нічого трагічного –

з вуст

турботливих матерів.

Закортіло діждатись

найсвітлішого з воскресінь.

І щоб лань

лягла, не злякавшись,

поряд із левом**...

Золотим полям

так пасує небесна безхмарна синь!

І не псує кольорів

захисний зелений.

---

* тут: сленгова назва Дніпропетровська

** посилення на роман Ф.М. Достоевського «Брати Карамазови»

* * *

Я не шукатиму в юрбі твоїх очей –
занадто щільна та юрба та непрозора:
до ліктя лікоть, до плеча – міцне плече,
та ще й відверто агресивна,
як фан-зона.

Я не благатиму ні Бога, ні богів,
щоб ти моєю стала
піснею дзвінкою.
Заради тебе не вчиню я беззаконня,
не влізу в бійку, а тим паче – у борги.

Мій довгий лист,
який достиг іще торік,
в якому містяться і приводи, й причини,
хоч і не був тобі відправлений, та чимось
розчарування
обопільне
передрік.

* * *

Жену я тривогу та сум
зі свого
обличчя.
Ми стрілися вперше *після...*
Душа болить ще.
Напружена та неприродна
твоя усмішка.
Мені це щемить,
що маскуватись мушиш ти.

І – треба ж! – о цій порі
ще й розквітгли вишні.
Радіють старі й молоді,
і малі й найвищі.
У нас же – слова ні про що
і задовгі паузи.
Каміння заповнило
кожному з нас
пазуху.

І знову між нами
не райдужно й гострозубчато.
Отож, констатуємо зайвість
цієї
зустрічі.

* * *

Л. П.

Упаде

хвилясте волосся довге
на п'янкi засмагли дiвочi плечi.
I навищо нам скам'янiлi догми?
Наша зустрiч –
лiки вiд порожнечi.

Тiльки ми та нiч.

А надворi – стогiн
буревiєм знiвечених акацiй.
Неважливо – хто iз якої касти
i який в нас рiк
по Рiздвi Христовiм.

Двi душi, близькi й водночас далекi,
опинились поруч.

На мить?

Навiки?

Ми та нiч.

I злива.

I моря клекiт...

Наближайся, щастя.

Почався вiдлiк.

* * *

«Відчиніть свій палац,
проженіть мармурових левів.
Кремезним охоронцям –
відпустки позачергові.
Як летів я до Вас!
О, прийміть мене, королево.
Хоч у Вас і без мене...
Налізли...
Хтозна – чого їм?..» –

«Чим побавишся, друже: цукерками, чаєм?» –
«Спиртом...» –
«Перед світом не соромно?
Він огризнеться війнами...» –
«Світ хиткий і недужий.
Наляканий грою спритних.
Я його не засуджую –
хай не чіпає й він мене...»

Захолили і чай, і розмова...
«Піду! Не зліться...
Як не Ви – жовтнева діброва
розкриє обійми...»

Розглядаючи зморшки
сухого осіннього листа,
здогадаюсь про вік та про біль
сумної дубині.

* * *

П'ятниця-вечір. П'янка сполука:
трошки оцту зі списа римського воїна,
сповідь забутих божків сторуких,
мілілітр заспокійливої півонії;

спогадів суміш – міцних, десертних
(то розрадять вони, то змусять поморщитись...)

Вип'ю. І чари твої нестерпні
врешті втратять ознаки непереможності.

* * *

Мені б утекти.

Не назавше прошусь – на тиждень.
В якусь заміську
соснову
неторохтінь.

Подалі від всіх над-успішних
і над-престижних
(а від неуспішних і заздрісних – поготів).

І будуть навколо

рослини, птахи та білки.
(Я навіть не проти нечастих краплин дощу).
Футболити тіло знеживленої мобілки –
з колег та коханки
знущатися
досхочу.

Співатиме літо,

і Спокій (Його Величність)
почне царювати у серці,
здолавши сум...

В якусь неблизьку

не засмічену ще красу
мені утекти б.
Не надовго. Лише на вічність.

* * *

...А пізно ввечері жита всотають вітер,
солодкий сон

здолає ниву заспокоєну.

Серця співатимуть, купаючись у літі,
такому лагідному й зовсім не спекотному.

Антени-вуса

стиглий колос настовбурчив.

Тремтять мобільники,

вхідними аж розжарені...

Чи вам не спиться, набридальці?

Нас турбуючи,

ви ж і свої хвилини щастя зневажаєте!..

* * *

Берегом, берегом, берегом – до небокраю.
Радість

от-от

на поверхню із хвиль

вирине.

Дід, наче легінь, – до траси.

Чи не по кралю?

Тобто, життя триває

в усіх його вимірах.

Берегом, берегом...

Серпень (хоча і пізній)

якось іще намагається

гріти душу.

...Що за один?

Не пригадую: пив/не пив з ним?

Поговорити віч-на-віч

хотілось дуже.

Ох і фанера летіла над сонним Парижем!

Не уявити, мсьє, рівномобільної.

Триста із перцем. І хай продавчиня п о р і ж е

(ти ж бо уже сказав,

що полюбив її).

Сум – не тому,

що життя проминуще й коротке.

Літа шкода,

бо невдовзі скінчитись мусить.

Біль у горлянках любителів караоке;
спогадів мед, водночас –
перспектив похмурість.

Ще хоч би місяць потішитись теплими рiками,
щоб серед сiчня покликати щастя iз пам'ятi...

Та в небуття вiдлiтає
Третiй (горiховий)*,
двом попередникам
склавши
достойну
компанiю.

---

* Третiй Спас (церковне свято, що припадає на 29 серпня)

ПЕРЕЛІТНИМ ПТАХАМ

Ви невдовзі – до вирію.
Ну і як же без вас ми?..
Головне ж – не повірити
у знекрилення власне.

Дай нам Бог бути сильними й
за невітшних обставин
і у сутінках синіх, і
на світанку
останнім.

Щось, крилаті, неправильно в
світоустрої чинному:
на чолі – *некарабельні*,
для незгодних – зачинено.

Взяти камінь. Пожбурити
в топ-ділка язикатого...

Це ж ви скоро – в незбурене.
Повертайтесь.
Чекатиму.

* * *

Про що це ви, липи?!

До осені так далеко.

Ще серпень лише розпочався,

а ви – жовтіти.

Колись таки буде усім нам прозоро й легко.

Та знати б, чи довго

до спокою та до втіхи.

Тривога тепер – вважай,

що рідна сестра моя,

гіркавий десерт,

що вживаю натще й зі стравами.

В повітрі панує

важка амброзійна задуха.

Як наслідок – сльози у вічі

та відчай у мозок.

Ввімкнути старий телевизор – пикатий, надутий:

зрадіти якійсь (ну хоча б незначній) перемозі.

«Колись таки буде прозоро та легко», – повірити.

Й піти до сусіда-астролога, вкрай непривітного.

І вип'є гранчак зорезнавець,

і *ще* схоче випити,

і, врешті, промимрить

свою обнадійливу

відповідь.

...Я знов серед лип. Із дитячим бажанням знежовтити.

З зеленою фарбою,

пензлем,

думками мажорними.

* * *

...і нарешті пішли дощі!
Мешти? Купимо ще. Головне – ожили дерева.
Утворився вологий щит
Над пересохлими,
що молилися недаремно.

Ні, це не осінь. Температурний плюс
дещо стихив ходу до піка, ось, власне, і все.
Тож, оживай,
обертайся,
люби,
підклуйсь!

Роздратовує хмарність?
А як же британцям, *сер?*

Попустило на певний час.
Правда – будьмо точнішими –
нині часи непевні.

Слава їм, рятівним дощам:
все ж комфортніше тут,
ніж було колись
у Помпеї.

* * *

Я люблю тебе, жовтню.

Хоч ти і примхливий, але...

Ну, принаймні, перші твої

півтори

декади.

Розчиняюсь

в багрянці та жовтизні

алей,

щоб останнє тепло

(чи любов останню?)

вдихати.

Я люблю тебе, жовтню,

бо ти – іще не зима, й

світловий твій день

не *убивчо* – **просто** короткий.

А висока ймовірність

дико-грушевих займань

з виноградним,

а ще

калиново-кленовим

бароко!..

Я люблю тебе, жовтню.

Який же ти щедрий пан:

стільки золота

проби найвищої

під ногами!

Я його – по кишенях та кейсах,
за парком парк,
почуваючись сином
Менделя та Нехами*.

І, забувши, що це – дармове,
з каяттям – до попа:
половину віддати йому – й за «бугор».
Негайно!

ДРОГОБИЧ

«Трохи є», – відповідають місцеві мешканці
на запитання про відстань до церкви Юра.
Місто, яке спонукає вештатись, вештатись...
Дорогоцінні миті
у Часу
чи відвоюю?

Не за хмарами – жовтень:
гречку, а, може, й ратиці
роздаватимуть людям,
як додатковий стимул.
Та плювати б на ті вибори
з високої ратуші!
(На яку охоронці тверезі
чомусь не пустили).

П'ятдесят «Карпатської».
Бо попередні *двіста*
вже всотались у кров
і трансформувались у вірші.
Старовинні маєтки,
з осудом не дивіться:
я зазвичай – борець за тверезість
(найпередовіший);
це лиш зараз,
натхнений музикою,
застиглою в дереві,
я дозволив собі пообідати
не без *змія*...

І, відчувши себе –
ризикну сказати –
напівбандерою,
водночас і з марксистами
шукаю
порозуміння.

**ФАНТАЗІЯ НА ТЕМУ
«МЕЛОДІЇ ЛЯ МІНОР»
МИРОСЛАВА СКОРИКА
(пісня)**

У Карпатах дощ
із мокрим снігом.
Поливає гори,
поливає.
Вітер. Пізня осінь.
Виснажені вкрай
цілоденним бігом,
засинають люди
із молитвами,
стомленоголосі.

У Карпатах дощ – смуток сірий –
заливає невідболіле.
Проводжа сестра
брата
на бої проти зла.
Господи, пошли
ти їм сили:
першій – дочекатися
вцілілим,
другому – щоб вистояв
і ворогів здолав.

У Карпатах дощ –
до небокраю.
Боже, ну за що
нас караєш?
За які,
скажи ти нам усім,
провини?
Оповіті тугою
перевали.
Боже, скільки ще
біді тривати?
Чим тебе
прогнівили?...

У Карпатах дощ
із мокрим снігом
йде...

* * *

Я прийшов до тебе, осене, погрітись:
незатишно у квартирі неопалюваній.
(Щось верзли вони... Якась *категорійність*...
Уточнити неможливо. Десь пропали вони).

Я прийшов до тебе, осене, із сумом
за утраченим, за зниклим, незнаходжуваним.
Заспокоєний, занурююсь у сутінь.
Жовтий лист – у руки – призом заохочувальним.

Не тропічний, не пустельний – то ж двобоєм
із зимою не заляканий.

І, може, тому
я прийшов до тебе, осене, з любов'ю.
А дрібницями наразі
не тривожитиму.

* * *

...Та прийшли холоди. Так непрошено рано, різко.
І моє безпіджаччя являє собою ризик –
для здоров'я, для іміджу, для... Помовчу *про це* хоч,
щоб не бути осміяним
нашим термічним цехом.

Ой ти осене-казко, і бажана і тривожна!..
Повертання з відпусток у лоно вітчизн і вотчин
не розгладжує зморшок – тому і нема підстави
ще хоч трохи побути
в напівейфорійнім стані.

Поїзди постачають
нових і нових засмаглих,
у набитих торбах – сувеніри і талісмани.
Так непрохано рано
жовтіє, смеркає, тисне.
І виблискують золотом
спогади про дитинство.

* * *

Докричись, достукайся. Не все ще оглухло.
Заховай за пазуху не камінь, а квітку.
Тіло прагне літа і росистого лугу,
пам'ять у минулому вишукує витік.

Тіло прагне тіла – і, можливо, це грішно.
Певно, дошкулятимуть якісь безтілесні.
Докричись, достукайся. Відкорковано «Грінвіч» –
пригощай вагальницю (підсунь же стілець їй!)

Догасає
осені останній відрізок.
Ці напівзруйновані старезні будівлі
та напівповигорілі свічі берізок
співчуттів очікуваних не розбудили.

На десерт, як водиться: «Побачимось. Ну ти й!...»
Вітер допікає акцентовано рвучко.
Хоч би не забула у таксі одягнути
тимчасово зняту з безіменця обручку...

* * *

Якось дуже непевно
зима набуває чинності.
Все ніяк не потішить загалу
снігами чистими.
Богоявленські сльози
брудне бездоріжжя всотує.
Захлинається місто
набряклого неба соками.

В ополонку пірнути?
Хіба на Північному полюсі.
Бо у наших широтах
немає на кригу й натяку.
Краплі з відчай завбільшки,
яким же ви богом послані?
Про зимові розваги,
здається,
не час варнякати.

Якось надто непевно
зима набирає обертів.
Обертаються люди
на сірих безликих роботів.
Хай годинника стрілка
щомиті все швидше цокає.
За такої халепи
хоч це б додавало спокою...

* * *

Залишки дощу на голках.
Ось тобі, Снігурко, й Різдво!
Можна, я – поближче? Дозволь.
Ти, як ця зима, – надпалка.

Хто б із нас таке уявив:
взимку
        серед сосон
                        в н о ч і !
Серденько моє, не реви,
ще життя *тако-ого* навчить.

Перша горе-спроба – *глевка*,
далі – як у гарнім кіно.
Слухай, ну кого він лякав,
твій похмуро-кислий мінор?!

Хай йому і риба, і став,
хай йому й кутя, і меди.
Він би
        чи наваживсь
                        ось так:
січень, молодник, молодик?...

Зоряно. Волога кора.
Залишки гріхів на піску...
Святки почались «на ура».
Нам такі свята
        до смаку.

* * *

Старим дахам

так личить сніг
у сонячній січневий полудень!
Ми зосереджуємо погляди
на всім пречистім і яснім.

І кращих ліків не було,
нема, не буде (та й не треба),
аніж засніжені дерева й
на мить відроджене тепло.

І насолоди для очей
такої більше не знайти нам,
як поріздвяна ця картина:
блакить і злото,
біль і чернь.

МАНДРУЙМО В UA(H)

Я заради тебе, Буковелю,
млів

на тридцять шостому плацкартному
(був із того втішений не вельми,
бо всю ніч,
сполоханий,
підскакував);

плакав під дощем у Станіславі,
марячи снігами та смереками,
потім,
хоч і змоклий, та незламний,
фліртував
з черницями
смиреними...

Ось вони, омріяні вершини!..
Панночко, гранчак мені наповніть!
Всі, хто не були тут – *согрішили*.
(Хай мерщій покаються – й на потяг).

Упаду, знесилений, в замети.
Славний шлях!

Достойний він повторення:
подолати стільки кілометрів –
і... від цін
шалених
знепритомніти.

* * *

Слизька середина зими.
Похмуре сонне середмістя...
Щось є, напевне, сороміцьке
у тім, що *потай*
стрілись
ми.

І хай у кожного своя
законна «друга половина»,
та наша пристрасть невмолима;
і хоч кістки нам перемили,
своїх неянгольських діянь
ми й досі ще
не припинили...

Тримайтесь, винні без вини.
Низький уклін! Підсолонила.

...і суну в сутінь – мовчазний,
сім'єю й церквою
судимий...

* * *

...не всякий бы нашел дорогу к шинку –
не только к дяку...

Николай Гоголь

Ох і завія! Дійти б до корчми,
Бог із ними, священослужбовцями.
(Подаруй мені, зимо,
за весною велику тугу).
Хто непитуший – тому не щемить.
Ну і мерзни, засніжений збоченцю.
Пробігай собі мимо,
нехрещений тверезий турку.

Марити морем. Так швидше мине
цей задовгий набридливий проміжок.
Розглядати на мапі
тільки теплі, плодючі землі.
Фінішне світло вповзає в тунель,
сірі очі стають не порожніми.
Так тримати! Триматись
не в основі – то хоч в резерві...

Годі... Негода. Такої зими
не згадав би і прадід прапрадіда.
І куму цілувати
просто неба не так то й просто.
Тож не напружуйсь. Тайм-аут візьми.
Хоч недовго побудь архіправедним.
Справа *не* в целібаті.
Бо про нього письмо й не просить.

Ну і хурделиця! Де ж той шинок?
Вся Диканька (й не тільки) давно-о вже там.
Ще до заговин тиждень,
до Великодня – півжиття ще.
Швидше! Втекти від проблем та жінок
(суньте, ноги в чобітці доношенім).
Понести свої *тищі* –
та й «залити»
гріхи
найтяжчі.

* * *

Розгулялась під вечір хурделиця –
ой, яка ж невчасна й небажана, Господи...
Ледь помітно за вікнами Дебрецен
(я пригадую вправи, що зір загострюють).

От би зараз не книжку Сервантеса –
запашного борщу із печі, у горщику!
Веселіше було б милуватися,
як забілює лютий дороги Угорщини.

І щомиті все важче автобусу,
все сумніше його тимчасовим мешканцям...
«Дзенькну згодом. Я зараз не в тонусі.»
Хай мої зимофобії трошки зменшаться.

КОРПОРАТИВНЕ

А у нас тут не Греція.

Отже, планктон

дорожчий, ніж істина.

Ото й мовчимо,

щоб не втратити права

хоч іноді їсти нам.

DICTUM ACERBUM

A.M.

Будь обережною:
пильні камери спостереження
зафіксують найменший натяк
на недостатнє уславлення
та не надто побожне ставлення
до Твоєї Імператриці.
(З трьох точок обстрілу.

Тобто, як мінімум тричі).

Замаскуй окулярами погляд,
заховай перебіг думок
за усмішкою привітною
(сльози витри на!)

Усмішка – дуже важливий важіль.

І не такі виживали/ї не таких виживали –
налаштуйся на правильний дабл-клік по цім
розгалуженні.

Будь і жіночною,
і водночас мужньою.

Оп-тимізація штату. Не сперечайся;
не відмовляйся від участі у причастях;
подаруй чимале (непарне!) число троянд
Її Над-величності

(хай пам'ятає твоє ім'я),

і не на свято – а так, на щастя.

На власне щастя.

Перманентно підкреслюй,
що Її милість – взірець милості,
що нікому й не снилось
так глибоко
й далекоглядно
мислити.

Обери Її кольори помади та спідньої,
у застільних розмовах
уникай тематики спірної;
і не дай тобі Бог
коханця
із Нею
спільного.

Опановуй щодня це мистецтво гнучких і нищих.
Знемагає від болю
у жмені твоїй
синиця.

Лиш якщо/коли вгамується все, утрясється –
помолись, щоб вичавити раба
із уже байдужого
серця.

* * *

Ані дзвінків, ані пошти.

Мляво та порожньо.

Лиш вогнегасниця-жінка

зітхає щомиті:

море штормить –

отже, ми відкладаємо подорож,

то ж і щемить їй,

щемить їй, щемить їй!..

Щемить їй.

Криза. Середнього віку.

Середнього зросту

(розуму-фарту-посади-потенції... тощо).

Богове – Бо-го-ві.

Кесарю?.. Максимум – розтин.

(Ти ж бо не топ ще –

отож тебе топи і топчуть).

Ані пісень, ані свят;

ні плачу, ні реготу.

Тиждень за тижнем,

за місяцем – місяць (нехай би їх!)

тисне і тисне зухвала криза середнього.

І не вщухають у морі шторми – й не вщухатимуть...

* * *

Працюй: викреслюй олівцем
ті дні, коли ти був не першим.
Тримайсь.

Перетерпи теперішнє.
Посиль на *завтрашнім* акцент.

Твої жалі колись минуть
(усі жалі *колись* минають),
отож помножуй їх на нуль,
плекай же тільки чисті наміри.

Любов і Бога возвелич
на полотні чи на пергаменті...

А дні, коли перемагав ти,
залиш у пам'яті, залиш.

...Навалами й часом
ікони та фрески попсовано.
Ти кажеш,
тобі наодинці із Господом
соромно?..

* * *

Сухий торішній яблуневий плід
висить на гілці
із суцвіттям поряд.
Та не йому –
бджоли п'янкий політ
або митця
схвильованого
погляд.

На білім тлі розквітлої весни
чорніє,
непотрібний і знесилений,
якимось дивним знаком,
а чи символом,
чи спогадом
про холод
навісний.

* * *

А сонце зійшло таки... Власне, куди б воно ділося!
І от стоїмо – і (щасливі) на нього дивимось.
Радіємо дню, що нарешті ходу почав свою,
вітаємо, перехрестившись, Лавру Почаївську.

Це Світла Седмиця. Весела, жадана, кагорна.
Віват же і плебсу, і лідерам всіх перегонів.
І *суцим* уклін, і усім, що народяться, людям.
Подяка всьому, що далекого й ближнього любить.

Позаду Маріїні болі, тривоги, печалі.
Святкує Його Воскресіння травневий Почаїв.
І білі, мов янголи, яблунь галузки – у вічі нам,
незвично привітним і щедрим, підкреслено ввічливим.

...А сонце зійшло таки. Довго чекали рожевого.
Надія усе іще жевріє. Жевріє. Жевріє...

ВЕЛИКДЕНЬ

Акумулюю радість. Вона ж не зайва у
чудо-ковчегу Ноя, човні Мазаєвім;
поряд із Етною чи поблизу Везувія...
(Як необхідно – будь-куди повезу її).

Акумулюю радість.
Собі, найближчим,
друзям і спільникам,
та й ворогам колишнім...
Із урочистого співу,
писанки,
паски
всогоє силу
заслабла за зиму
паства.

МАНЖОСІВ ЯР

Ох і люду

вивалило

на Великдень!

Чи приберете ви за собою, варвари?

Ні, я не пожежник... Поза тим – налийте.

Бачу, ви освічені. Сорбонно-гарвардні.

Батюшка сьогодні був у білій одежі.

Рясно окропив мене. Подяка й хвала йому...

Можна й повторити. Та кажу ж: НЕ ПО-ЖЕЖ-НИК.

В принципі, не п'ю. Але от стільки – здолаємо.

Дістаю освячені ковбаси та яйця.

Будьмо! Щоб не зблякли,

не згоріли,

не схибили.

П'ю за ваше щастя, дорогі одноярці, й

чистоту довкілля,

дорогі односхильники!

* * *

Соснові галузки на фоні бездонного неба...
І навіть комахи на шиї – не надто нав'язливі!
Лежу та милуюсь (для зміцнення стомлених нервів)
кульбабиним пухом,
птахами,
голками зів'ялими.

Цей ліс – рятівник і розрадник,
натхненник і лікар.
І добре, що поруч. І все ще ніким не привласнений.
Готовий гостинно зустріти й простих, і великих
і сонцем галявин, і хашами важкопролазними.

Лежу та милуюсь,
і промінь голубить обличчя.
Шашличного вогнища дим
відганяю долонею...
А сірий знайомий собака –
все ближче та ближче,
то ж білого хліба шматок
простягаю голодному.

* * *

Знайдуть риби де глибше,
людина – де більше риби.
Отже, кожному буде по вірі
і трошки з гаком.
І розверзнуться,
давши дорогу,
камінні брили –
про безпутне колишне
лишиться хіба що згадка.

Забузкові травень –
і втратить зажура чинність.
А натомість –
нових почуттів та вершин жадоба.
У ранковім повітрі –
вологім, солодкім, чистім –
несподівано з'явиться
стомлений лик
Дажьбога.

* * *

Не наступіть на контур серця на асфальті,
в ранкових сутінках

створений

закоханим.

Бо не наваживсь на наругу і «Фольксваген»:
у чверті метра зупинився,

наче вкопаний.

Не наступіть і на освідчення під контуром –
слова, написані палким юначим серцем.
Цей клаптик суші важить (в тім я переконаний)
для серцеписця

більше, ніж

безмежний Всесвіт.

* * *

Заздри, милуйся, нічний проспекте:
йду, обійнявшись із найкрасивішою.
Від задоволення порожевівшав я –
зайвої блідості спекався.

З найкрасивішою... Зник мій сумнів.
Сунуть назустріч будинки обшарпані,
й вічно похмурі клошари з клошарками
(чи з клошаринями?) сунуть.

Будьмо в фаворі. Нині й надалі.
В міста, у людства, у долі примхливої.
Дощ, наче піп, ошасливить краплинами.
Геть, несолодке недавнє!

Заздри, милуйся, проспекте сонний,
пошелести привітально тополями,
швидше позбудеться пам'ять непотребу –
ще до появи сонця.

* * *

Червень видався дошовим.
Ще й – подекуди – град навідувавсь.
Я – од Вас на великій відстані –
від самотності вовком вив.

Тільки іноді крони вільх
шепотіли словами Вашими...
Час минав не у темпі маршу, а
так повільно, як тільки міг.

І лунало моє «Простіть!»
(чи насправді – чи тільки подумки?)
І спокутував давню помилку
я у кожному своїм листі...

* * *

Скільки можна навколішках?

Йди собі в дощ. *Йди вже.*

Ти і там непотрібний,

а тут – іще непотрібніший.

Хай радіє тобі чи то босий чернець Бердичів,

чи Меджибізький замок

в суцільних жахливих тріщинах.

Скільки можна *між краплями*? Змокни, відчуй стихію.

Де б ти ще (і коли)

охолов отак і очистився!

Це спочатку – невесело. Далі – минуть страхи, і

закортить долучитись

до участі в урочистостях.

Скільки можна стелитися!

Ти ж не трава – і вітер,

хай би як лютував,

та не мав би тебе знесилити.

Переконливий виживе. Зляканим не повірять.

А голодним не личить

запанібрата з ситими...

То ж іди собі в дощ. Хай вечерея потішить ворога.

Прибережена мідь – на купівлю

сухого

пороху.

Назріває потужний ляпас,
а може, й два.
Підготую обидві щоки,
ну а там – як Бог дасть.
Може, як у поручика Ржевського: ці слова
не образу спричинять,
а лиш додатковий бонус.

І, упевнений у перемозі
на майже сто,
я навряд чи сподвигну себе
на ганебне «Стоп!»

сумуєш (бо іншого суму не звідав),
що невдовзі школа та вересень...

Якогога міцніше
притисни
до себе
літо.

* * *

Сезон морозива скінчивсь.
Порожній пляж.

Петров, до дошки!

Похмурий день – як ніч завдовжки.
Холодні щоки продавчинь...
Я не торкавсь, це – так... припущення.
Тому знак оклику пропущено...

Вродливій пані – тридцять сім.
Вважай, ровесниця. Одначе,
мотивів мало об'єднавчих:
у неї дог,

мормони,

син;

«Петров-до-дошки, двійка з мінусом!»
І так щодня і (жах!) щомісяця.

Радій! Маріїне різдво.
І щось дзвенить іще в кишені.
Погода? Може, й не кошерна,
та все ще плюс.

Отож, газвод
уже, немов би, і не хочеться,
втім, не на часі ще і «Хортиця»*.

---

* назва горілки

Під підбадьорливий рінгтон
я рвусь неспинно в переможці.
«Будь ласка, Біблію і торт.
І «Чаппі»*. Там розберемося...»

---

* корм для собак

* * *

І перший зуб, і перший крок –
усе в минулому.
Давно обмито першу кров,
і біль обнулено.

Перевалило раптом за,
немов знущаючись.
Не той кураж, не той азарт...
Ця заощадливість!

Та прагнуть мозок і душа
у давнє радісне,
де перший злет і перший шанс,
де вперше
рай приснивсь.

* * *

...а колись таки зйдуть сніги,
і відвідає вірних Великдень.
То ж Весна (не якась там відлига)
додаватиме сушим снаги.

І сповзатиме сонце у став,
щоб теплом земноводних побавити.
Розговлятимусь. Житиму. Дбатиму.
Про ганебний забувши фальстарт.

І освідчусь в любові Землі,
обійнявши ялинку незайману.
(Що ти кажеш, лісниче?..
Навзаєм!
Ти від люті, дивись, не зімлій).

А вона таки зійде, зима,
нанівець.
От чи скоро – не відаю...
Перегляну Єгипет на відео:
потренуюсь
пірнати
в розмай.

* * *

Я хрещусь – і моє віддзеркалення в іконному склі
заважає поважній пані,
що молиться дещо попереду.
(Зосередженість – нуль:
відображені змахи моєї правиці
відволікають увагу).
Дякую Миколаю
за шляхи,
що уже подолані.

...Ви вважаєте, отче,
що Всемилоливий порятує
лиш канонічних?

Не подбає про інших?
Видибай швидше, Перуне.
Засип їхню рашу *градом*.

– Данке, гер Вольдемар:
їх не треба аж стільки – над сорок мільйонів.
Нукудиїх-комуїх?

У Європі й без них тиснява.
– ПоМеркований Ангеле,
зичу вам перемоги над аргентинцями...

«ПТН ПНХ» –
це із давньослов'янської, сестро.

Ця фінальна частина старих молитов
означає: «Іздохни, треклятий Батию!
Щоб земля тобі – рештками Десятинної церкви».

«ПТН ПНХ» –
це не гасло, це, радше, кредо.
Оберіг українців, зраджених світом,
українців,
які не бажають потрапити
до списку червонокнижних.

...Я хрещусь. Заважаю поважній пані
гріхів позбутись.

Я прошу Чудотворця
зруйнувати дорогу орді.
На її,
ординському,
боці.

* * *

Порятуй, Богородице, Україну!
Більше, мабуть, нема на кого надіятись.
Бо Спаситель – довірливий і наївний
і, здається, крізь пальці
на біль наш дивиться.

Бо в шикарному храмі (метро «Кропоткінська»)
просять зовсім про інше Кирил і компанія.
Розумієш, Маріє,
Його заклопотаність!
Стільки різних прохань...
Переповнення пам'яті.

Світ іще не оговтався від Волновахи –
а свічки вже шикуються
в «Я – Маріуполь».

І горить.
І кровить.
І триває навала
на упертих *укропів*,
нескорених *укрів*.

Так явись,
не злякавшись вогню і диму –
захисти нашу землю,
Пречиста Діво.

ЗМІСТ

«За вікном – тільки сірість асфальту і сірість небес...»	3
«Що принишкли, янголи-охоронці?..»	4
«А вони собі легко прощають пролиту кров...»	5
«Ніхто уже не вірить у скінченність війни...»	6
Захисникам Вітчизни	7
«Вагомий привід бути молодим...»	9
З юнацького	10
«Червоніє чоло від поклонів чужим богам...»	11
«Не сказати, що вигідно...»	13
«За вікнами трамвая – пиво й пил...»	14
«...а все ж, підлатавши крила, ти слиниш палець...»	15
«Подовшали тіні розквітлих дерев...»	16
«Ця частина простору – не сонячна...»	17
Листопад	18
«Ароматне повітря південних степів...»	20
П'ятигірськ	21
«Сухоносне проміння, віддзеркалене від шосе...»	22
«Мені б дощу! Без нього я – ніяк...»	24
«До моря, до моря, до моря! За будь-яку ціну...»	25
«...так хай же буде серпень дощовим...»	27
«Дозвольте доземно вклонитись Вам, сіра скеле!..»	28
«...і стояли дерева обабіч дороги...»	29
«...і, почувши промову його змістовну...»	30
«Тримайте руку! Бо надто слизько. Бо там – провалля...»	31
«Будьмо! І в часи, коли людина людині – ворог...»	32
«Хмара має вигляд величезного пса...»	33
«...і пірнути в метро, щоб міцніти разом з юрбою...»	34
«Він же зараз – лайно... Тьху ти, мав на увазі: "ОНЛАЙН"...»	36
«Порадій. Ну хоча б цій високій траві...»	38
«Чи дозволите брудершафт...»	39
«Повний місяць торкається черевом...»	40
«Доню, чому поет?..»	41
«...то ж немає причин вище хмар задирати носа...»	43
«І нарешті визнає, що грішив...»	44
«Найбільш титуловані щодеколишники...»	45

«...а реальність така: гелікоптери щовечора над городом...» . . .	46
«Донедавна абстрактне, поняття “Зло”...»	48
«А Добрий Самарянин має псевдо “Єсенін”...»	49
«Не трава, а травісима! З мене, вважай, заввишки...»	50
«Уся планета – депресивний регіон...»	52
«Спогад-ніж розітнув тіло часу...»	53
«Голосніше, будь ласка. Бо стільки навколо <i>нечуйних</i> ...»	54
«Поверніть же мені, ліси та лани...»	56
Леоніду Бикову	57
«Закортіло дожити аж до кінця війни...»	59
«Я не шукатиму в юрбі твоїх очей...»	60
«Жену я тривогу та сум зі свого обличчя...»	61
«...і прийшла до Магомета гора...»	62
«Упаде хвилясте волосся довге...»	63
«Відчиніть свій палац, проженіть мармурових левів...»	64
«П’ятниця-вечір. П’янка сполука...»	65
Під огірок	66
«Мені б утекти. Не назавше прошуся – на тиждень...»	67
«...А пізно ввечері жита всотають вітер...»	68
«Пнеться, пнеться трава до сонця – і...»	69
«А літо, що здавалось нескінченним...»	70
«Берегом, берегом, берегом – до небокраю...»	71
Перелітним птахам	73
«Про що це ви, липи?! До осені так далеко...»	74
«Коли ж і жити, як не зараз!...»	75
«...і нарешті пішли дощі!...»	76
«Я люблю тебе, жовтню. Хоч ти і примхливий, але...»	77
«Тільки тому що осінь. Інших причин...»	79
Дрогобич	80
«ЮНЕСКОмістке місто...»	82
Фантазія на тему «Мелодії ля мінор»	
Мирослава Скорика (<i>пісня</i>)	84
«Я прийшов до тебе, осене, погрітись...»	86
«...Та прийшли холоди. Так непрошено рано, різко...»	87
«Докричись, достукайся. Не все ще оглухло...»	88
«Якось дуже непевно зима набуває чинності...»	89
«Мій вам уклін, о засніжені хвойні ліси!...»	90
«Залишки дощу на голках...»	91
«Старим дахам так личить сніг...»	92
Мандруймо в UA(H)	93
«Слизька середина зими...»	94
«Ох і завія! Дійти б до корчми...»	95
«Розгулялась під вечір хурделиця...»	97

Корпоративне.....	98
Dictum acerbum	99
«Ані дзвінків, ані пошти. Мляво та порожньо...»	101
«Працюй: викреслюй олівцем...»	102
«А снігу в нинішнього березня!...»	103
«Зима, що здавалася вічною, все ж завершилась...»	104
«Ти кажеш, тобі наодинці з Господом холодно?...»	106
«Небо – сукупність високих помислів...»	108
«Сухий торішній яблуневий плід...»	109
«А сонце зійшло таки... Власне, куди б воно ділося!...»	110
Великдень	111
Манжосів яр	112
Ділова порада	113
«Соснові галузки на фоні бездонного неба...»	114
«Знайдуть риби де глибше, людина – де більше риби...»	115
«Не наступіть на контур серця на асфальті...»	116
«Скавучить молодесеньке місячення...»	117
«Заздри, милуйся, нічний проспекте...»	118
«Ми будемо разом. Про це – гороскопи та сни...»	119
«Червень видався дощовим...»	120
«Скільки можна навколішках? Йди собі в дощ. <i>Йди вже...</i> »	121
«Вигризаю голодним поглядом із п'тьми...»	122
«Прошу натхнення у трави, тополь і маків...»	124
«Якогома міцніше...»	125
«Сезон морозива скінчивсь...»	127
«І перший зуб, і перший крок...»	129
«Не зламайтесь, хоробрі й не надто...»	130
«...а колись таки зйдуть сніги...»	131
«Я хрещусь – і моє віддзеркалення в іконному склі...»	132
«Порятуй, Богородице, Україну!...»	134

